

la tribuna

L'Estat garantirà un sistema de Seguretat Social

La Constitució reconeix el dret a la protecció de la salut i a rebre prestacions per atendre altres necessitats

MARIONA GONZÁLEZ

Consellera general del grup parlamentari socialdemòcrata

Sobten molt les declaracions del president del consell d'administració de la CASS del 23 de febrer en una entrevista a Ràdio Nacional. Aquestes declaracions ens podrien ocupar moltes pàgines, però no val la pena perdre gaire temps responent i analitzant tota una sèrie d'afirmacions gens responsables fetes amb afany destructiu, que són injustificadament alarmistes i voluntàriament partidistes. Unes declaracions que no són pròpies d'un president que hauria de creure (i no ho fa) en l'ens encarregat de la gestió administrativa, financera i tècnica del sistema andorrà de Seguretat Social, ja que n'és el president.

Unes declaracions sorprenents i preocupants, amb una clara manipulació i exageració dels fets, amb afirmacions totalment falses, com que els que tenim 50 anys no cobrarem la pensió de jubilació o que per fer-ho cal multiplicar per 3 o per 5 les cotitzacions que paguem per tenir una jubilació digna. És a dir, entre el 30% i el 50% cada mes del salari brut.

Aquestes declaracions posen en evidència que tal com va manifestar el Sr. Delgado, l'actual Govern li va demanar de ser pre-

PER PRESIDIR LA CASS NO N'HI HA PROU AMB CRITERIS ECONOMICISTES, PROPIS DE L'EMPRESA PRIVADA

sident pel seu perfil d'economista, en lloc de nomenar un polític pur. Per presidir la CASS, una entitat pública, no n'hi ha prou amb criteris economicistes, de benefici econòmic, propis de l'empresa privada que tant semblen agradar al Sr. Delgado, sinó que calen uns altres criteris de caire més polític, que tinguin en compte altres factors, com ara el benestar de les persones i la cohesió social. Això sí, aquell dia, potser, alguns propietaris de negocis d'assegurances van obrir el xampany ja que declaracions com aquesta –que creen angoixa i alarma social en la majoria de ciutadans i ciutadanes– de ben segur que també ge-

neren alegria i entusiasme en el sector de les assegurances privades, que veu com, des del sector públic, se li fa la millor de les campanyes de publicitat (i gratis!).

El Govern de DA gosa dir, en boca del president del consell d'administració de la Seguretat Social, que és del tot inviable una taxa de substitució com l'actual del 50% i que aquesta hauria de passar al 20% del salari cotitzat durant tota la vida activa. Que el que han de fer els joves és estalviar i sobretot buscar un pla de pensions privat. Unes propostes que, malauradament, allunyen cada cop més el Govern de DA i el grup parlamentari que li dona suport, del principi de justícia social, apropant-lo, això sí, cap als pensaments del neoliberalisme més absolut.

S'està intentant desautoritzar un model de Seguretat Social assolit en consens per totes les forces polítiques representades en el seu moment al Consell General. I es fa emprant uns arguments barroers, que dissimulen la veritat malintencionadament, amb la conseqüent alarma als ciutadans, aplicant la seva ja característica

política de la por. Tot plegat és d'una irresponsabilitat política molt greu. El Sr. Delgado diu que les previsions són que als anys 2015, 2016 o 2017, els pagaments seran superiors als ingressos i que als anys 2027, 2028, 2029, 2030 a tot estirar no quedarà cap euro per pagar les pensions. En primer lloc, aquesta falta de precisió amb els anys demostra que no té xifres reals i contrastades i, en segon lloc, que es va descuidar de dir, intencionadament, *si no fem res*.

La intenció és clara: almarar totes i tots els usuaris de la CASS. El

S'ESTÀ INTENTANT DESAUTORIZAR UN MODEL DE SEGURETAT SOCIAL ASSOLIT EN CONSENS

que pretenen és que quan acompanyin l'augment de cotitzacions a la branca de jubilació amb altres mesures del tot prescindibles i neoliberals, totes i tots estiguem tan espantats que ens semblin normals i adequades.

Segons el Sr. Delgado, i per tant

segons DA, la inversió obligatòria que fem a la Seguretat Social a la branca de jubilació genera poca confiança i, en canvi, la confiança passa pels plans de pensions privats i l'estalvi. Ha de quedar clar per a totes i tots els assegurats que un pla de pensions privat no és més que l'estalvi acumulat d'aquella persona que pot estalviar al llarg de la seva vida. Uns estalvis que finançarà una entitat financera que inverteix aquests estalvis en el mercat financer segons els seus propis criteris. Uns fons que aquesta crisi ha demostrat que poden tenir grans pèrdues, sobretot per als petits estalviadors i cotitzants.

En moments com l'actual de crisi econòmica, en què la població té molta incertesa i poca confiança, els governs com DA veuen una oportunitat claríssima per realitzar les reformes o les retallades més impopulars. És fàcil ficar la por a la pell de les persones, recordarem sinó, aquell estudi actuarial fet l'any 1997 anomenat *Elements per a la reforma del sistema andorrà de seguretat social* publicat conjuntament per la CASS i BIBM i que deia que si no es feien les reformes, l'any 2008

les despeses per prestacions (pensions de la branca de jubilació) serien superiors als ingressos totals (és a dir, els ingressos de les cotitzacions de la branca de jubilació i els ingressos dels rendiments del patrimoni o reserves dels fons de vellesa). L'any 2008 no s'havia fet cap reforma i la branca de jubilació encara guanyava força diners.

Tot això vol dir que els socialdemòcrates deixaríem la branca de jubilació tal com està? És evident que no, cal anar adaptant-la a l'esperança de vida actual i cal conscienciar la gent que per assegurar la viabilitat de les pensions s'haurà de cotitzar més. També cal treballar en polítiques actives d'ocupació, enfortint la capacitat de generar activitat econòmica sostenible perquè es tradueixi en més llocs de treball i en més ingressos millor distribuïts.

No ens hem de deixar enganyar per les polítiques neoliberals. És

CAL CONSCIENCIAR LA GENT QUE PER ASSEGURAR LA VIABILITAT DE LES PENSIONS S'HAURÀ DE COTITZAR MÉS

cert que el sistema de pensions està en perill per culpa de les polítiques aplicades durant els 40 primers anys de la vida de la Seguretat Social. Uns anys en els quals cap dels que avui formen la coalició de DA, no van ser capaços de reformar la llei de la Seguretat Social. L'any 2008, des del consens de tot l'arc parlamentari, es van introduir millores a la branca de jubilació.

En definitiva, confirmo que els socialdemòcrates estem d'acord que l'actual llei no pateixi l'immobilisme que va patir la primera llei de la Seguretat Social. No seria lògic ni responsable que es quedés 40 anys sense cap canvi en la seva normativa. Ara bé, ens hauria agradat que no ens portessin la feina feta, decidida i aprovada per haver pogut participar en el manteniment i millora del nivell de protecció social tot i assegurant la viabilitat financera del sistema.